

hvor alle i bogstavelig Forstand havde Evigheden for sig. Og Indtrykket holdt sig endnu, da han naaede København og gik rundt i de snevre Gader, hvor intet syntes at have forandret sig i de mellem-liggende Aar, hvor Brolægningen var lige elendig, Butikerne lige provinsielle, Droskerne de samme Sneglehusbefordringer som før, og hvor Teaterplakaterne forkyndte Opførelsen af ganske de samme barnlige Ridderdramaer, som dengang han rejste. Det var, som om Livet havde staaet stille her, mens der ude i Evropa paa alle Omraader havde fundet en mægtig Udvikling Sted, en aandelig Revolution, der havde omskabt Samfundene og givet Menneskene højere og dristigere Maal.

Tilslidst — fortalte han — var han kommen hen i Nærheden af Studenterforeningen paa Gammelholm og tilfældigvis netop paa den Tid af Dagen, da han i sine Kandidataar daglig havde drukket sin Eftermiddagskaffe der sammen med nogle af sine Universitetsvenner. Idet han tænkte sig Muligheden af endnu at træffe en eller anden af disse gamle Bekendte, var han gaaet derind. Og stor blev nu hans Overraskelse, da han saa næsten hele Selskabet samlet derinde omkring det samme Bord, i det samme Hjørne, med nøjagtig den samme Gruppering, som da han for mange Aar siden sad imellem dem. De var vel alle bleven ældede i den forløbne Tid, en enkelt allerede graahaaret, nogle var bleven magre, de fleste fede, og saavel Ansigtstudtryk som Bevægelser og navnlig Talens selvbehagelige Langsomhed røbede en tidlig indtraadt Aandssløvhed. Men iøvrig sad de der ganske, som havde de i alle disse Aar ikke rørt sig af Pletten. Ja, om det saa var deres Samtale, til hvilken han — ugenkendt som han var — nogen Tid havde siddet og lyttet